तान्तु लक्ष्मीवतो लक्ष्मीं तदा यज्ञविधानजां। तुतोष नारदः पश्यन् धर्म्मराजस्य धीमतः। १२१५
अथ चिन्तां समापेदे स मुनिर्म्मनुजाधिप। नारदस्तु तदा पश्यन् सर्व्वक्षत्रसमागमं।
सस्मार च पुरावृत्तां कथान्तां पुरुषर्षभ। अंशावतरणे याऽसौ ब्रह्मणो भवनेऽभवत्।
देवानां सङ्गमं तन्तु विज्ञाय कुरुनन्दन। नारदः पुण्डरीकाक्षं सस्मार मनसा हरिं।
साक्षात् स विबुधारिघ्नः क्षत्रे नारायणोविभुः। प्रतिज्ञां पालयंश्चेमां जातः परपुरञ्जयः।
सन्दिदेश पुरा योऽसौ विबुधान् भूतकृत्स्वयं। अन्योन्यमभिनिघ्नन्तः पुनर्लोकानवाप्स्यथ। १२२०
इति नारयणः शम्भुर्भगवान् जगतः प्रभुः। आदिश्य विबुधान् सर्व्वानजायत यदुक्षये।
क्षितावन्धकवृष्णीनां वंशे वंशभृतां वरः। परया शुशुभे लक्ष्म्या नक्षत्राणामिवोडुराट्।
यस्य बाहुबलं सेन्द्राः सुराः सर्व्वे उपासते। सोऽयं मानुषवन्नाम हरिरास्तेऽरिमर्दनः।
अहो वत समुद्भूतं स्वयम्भूर्यदिदं स्वयं। आदास्यति पुनःक्षत्रमेवं बलसमन्वितं।
इत्येतां नारदश्चिन्तां चिन्तयामास सर्व्ववित्। हरिं नारायणं ज्ञात्वा यज्ञैरिज्यन्तमीश्वरं। १२२५
तस्मिन् धर्म्मविदांश्रेष्ठो धर्म्मराजस्य धीमतः। महाध्वरे महाबुद्धिस्तस्थौ स बहुमानतः।
ततो भीष्मोऽब्रवीद्राजन् धर्म्मराजं युधिष्ठिरं। क्रियतामर्हणं राज्ञा यथार्हमिति भारत।
आचार्य्यस्त्विजश्चैव संयुजश्च युधिष्ठिर। स्नातकश्च प्रियं प्राहुः षडर्घ्यार्हान् नृपं तथा।
एतानर्घ्यानभिगतानाहुः सम्वत्सरोषितान्। त इमे कालपूगस्य महतोऽस्मानुपागताः।
एषामेकैकशो राजन्नर्घ आनीयतामिति। अथ चैषां वरिष्ठाय समर्थायोपनीयतां। १२३०
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ कस्मै भवान् मन्यतेऽर्घमेकस्मै कुरुनन्दन। उपनीयमानं युक्तञ्च तन्मे ब्रूहि पितामह।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततो भीष्मः शान्तनवो बुद्ध्या निश्चित्य वीर्य्यवान्। वार्ष्णेयं मन्यते कृष्णमर्हणीयतमं भुवि।
एष ह्येषां समस्तानां तेजो बलपराक्रमैः। मध्ये तपन्निवाभाति ज्योतिषामिव भास्करः।
असूर्य्यमिव सूर्य्येण निर्व्वात इव वायुना। भासितं ह्लादितञ्चैव कृष्णेनेदं सदो हि नः।
तस्मै भीष्माभ्यनुज्ञातः सहदेवः प्रतापवान्। उपजह्रेऽथ विधिवद्वार्ष्णेयायार्घमुत्तमं। १२३५
प्रतिजग्राह तत्कृष्णः शास्त्रदृष्टेन कर्म्मणा। शिशुपालस्तु तां पूजां वासुदेवे न चक्षमे।
स उपालभ्य भीष्मञ्च धर्म्मराजञ्च संसदि। अवाक्षिपद्वासुदेवं चेदिराजो महाबलः।
इतिश्री महाभारते सभापर्व्वणि अर्घाभिहरणपर्व्वणि कृष्णार्घदाने पञ्चत्रिंशोऽध्यायः॥ ३५॥
॥ शिशुपाल उवाच ॥ नायमर्हति वार्ष्णेयस्तिष्ठत्स्विह महात्मसु। महीपतिषु कौरव्य राजवत् पार्थिवार्हणां।
नायं युक्तः समाचारः पाण्डवेषु महात्मसु। यत्कामात्पुण्डरीकाक्षं पाण्डवार्चितवानसि।
बाला यूयं न जानीध्वं धर्म्मः सूक्ष्मो हि पाण्डवाः। अयञ्च स्मृत्यतिक्रान्तो ह्यापगेयोऽल्पदर्शनः। १२४०
त्वादृशो धर्म्मयुक्तो हि कुर्व्वाणः प्रियकाम्यया। भवत्यभ्यधिकं भीष्म लोकेष्ववमतः सता।
कथं ह्यराजा दाशार्हो मध्ये सर्व्वमहीक्षितां। अर्हणामर्हति तथा यथायुष्माभिरर्चितः।
अथ वा मन्यसे कृष्णं स्थविरं कुरुपुङ्गव। वसुदेवे स्थिते वृद्धे कथमर्हति तत्सुतः।